

TERRORKOMMANDÓ BOLÍVIÁBAN
Dátum: 2009. április 20. hétfő, 21:00
Szemenyei-Kiss Tamás

A szélsőjobboldali árnyékhadseregtől a Santa Cruz-i hullaházig

Közép-európai időszámítás szerint szombaton, április 18-án, Santa Cruz-ban a bolíviai hatóságok kiadták ottani hozzátartozóinak Eduardo Rózsa-Flores holttestét, akik még aznap eltemették a város központi temetőjében. – A másik két merénylő, Dwyer Michael Martin és az erdélyi (marosvásárhelyi) Magyarosi Árpád földi maradványait szintén szombaton hantolták el ismeretlen helyen egy tömegsírban. Alvaro Garcia Linera bolíviai alelnök a sajtónak nyilatkozva „szélsőjobboldali fasiszta ideológiát” követő csoportnak nevezte a hazájába érkezett terrorkommandót – állítása szerint ennek tagjai felelősek két bolíviai közéleti személyiség (egy miniszter és egy bíboros) háza ellen elkövetett robbantásos merényletért.

A bandatagok holmijai között talált névjegyzék tanúsága szerint kiszemelt célpontjaik között szerepelt több Santa Cruz-i politikus, kifürkészték továbbá Evo Morales köztársasági elnök személyi biztonsági rendszerét is, azzal a céllal, hogy meggyilkolják. – A jobboldali, ellenzéki bolíviai napilap, az El Deber, ezzel szemben azt állítja, hogy a helyszínen készült fényképek alapján tévesnek minősíthető a tájékoztatás: a foto-dokumentumok tanúsága szerint mindhárman aludtak, amikor agyonlőtték őket, és még a közelükben sem volt fegyver. Ez utóbbi verziót vették át a magyarországi jobboldali és radikális nacionalista szervezetek által kiadott újságok, valamint a bolíviai fiaskóról nyilatkozott politikusok is. A harmadik (erdélyi) magyart, Tóásó Előd szovátai illetőségű fiatalembert és a horvátországi Mario Fardig Astorga Tadic nevű volt bolíviai katonát a belbiztonsági szervek élve fogták el – ezekben a napokban La Paz-ban, a szigorúan őrzött San Pedro börtönben hallgatják ki őket.

MAGYAROSI ÁRPÁD

1981. február 4-én született Marosvásárhelyen. Általános iskolai ill. középiskolai tanulmányait a Maros megyei Szovátán fejezte be, majd Kecskeméten a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán végzett, később a tanulmányait Budapesten és Debrecenben folytatta (a kelet-magyarországi városban diplomázott.) – Csakúgy, mint a terrorkommandó vezetője Rózsa-Flores, Magyarosi is tagja volt a Magyar Iszlám Közösségnek, valamint egyik alapítója a Székely Légió elnevezésű paramilitáris szervezetnek, amely az önállósulásra készülő székelyföldi régió védelmezésére jött létre. (Jelenleg hivatalosan sportklubként működik...)

EDUARDO RÓZSA-FLORES („Jorge Hurtado Flores”)

1960-ban született a bolíviai Santa Cruz-ban. Először 1972-ben Chilébe vitték szülei, majd 1975-ben költözött családjával Magyarországra. A nyolcvanas évek elején Szovjetúnióban, Minszkben mélyeségi felderítő, katonai hírszerző kiképzést kapott, a későbbiekben Kádár János spanyol tolmácsként érintkezésbe került a hírhedt „Carlos” fedőnéven tevékenykedett terroristával, akit társaival, kb. húsz „szabadságharcossal” egyetemben a budapesti Szent László Kórház trópusi betegeknek fenntartott zárt osztályán bűjtatták az Állambiztonsági Szolgálat irányítói. (A katonai hírszerzők kiképzése Magyarországon ebben az időben kiskunfélegyházi a hadosztály-központban volt – „MN 1914/A” fedőnéven – de az e helyen tartózkodásáról nem rendelkezünk megbízható adatokkal.)

Hallgatója volt a Kossuth Lajos Katonai Főiskolának, de diplomát 1989-ben a Budapesti Eötvös Lóránd Tudományegyetem (ELTE) bölcsészettudományi karán szerzett. 1990-ben ismerkedett meg Bóny községben Györkös Istvánnal, a neonáci MNA (később a Hungarista Mozgalom) vezetőjével, aki az Antall-kormány idején egy volt szovjet kiképző terepet, erdőt vásárolt meg a Honvédelmi Minisztériumtól – itt kezdte el az NSDAP/AO segítségével az első akciócsoportok kiképzését. Eduardo Rózsa-Flores e helyről, 1991-ben a Magyar Nemzetiszocialista Akciócsoportok tagjaként érkezett az akkori Jugoszláviába – hivatalosan újságíróként, a spanyolországi La Vanguardia tudósítójaként – és itt lett egyik vezetője a „Nemzetközi Brigádok” néven emlegetett nemzetiszocialista akciócsoportoknak. (A „nemzetközi brigádok” ugyanis kivétel nélkül osztrák, francia, német, angol, magyar, olasz neonáci szervezetek fegyvereseiből verbuválódtak...) Brády Zoltánnal, a Kapu című társadalmi-politikai folyóirat szerkesztőjével a balkáni harcok befejeztével, immár a horvát állampolgárként és a független Horvátország hadserege ezredeseiként, ismerkedett meg és a Kapu főmunkatársaként kapcsolódott be a hazai demokratizált politikai közéletbe. – Az 1993-2007 között szerveződött szélsőjobboldali csoportok mindegyikével, a Jobbik Magyarországiért Mozgalommal és a Magyar Gárdával is kapcsolatot tartott, de a gyakori nyugat-európai, iráni, iraki, dél-amerikai utazásairól – annak okairól és céljáról – még a Magyar Iszlám Közösség (melynek alelnöke volt) tagjainak sem számolt be. A konfabuláló, állandó pénzügyi zavarban lévő, Brády Zoltán főszerkesztő állításait Rózsa-Flores kapcsán mindenképpen fenntartásokkal kell kezelni.

TÓÁSÓ ELŐD

Az 1980-ban Marosvásárhelyen született Tóásó Előd gyermekkori jóbarátjához, Magyarosihoz hasonlóan Szovátán végezte el az általános és középiskoláit. Ezt követően Magyarországon a Berzsenyi Dániel Főiskolába, majd a Zrinyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemre kérte felvételét – az utóbbi helyen a had- és biztonságtechnikai szakon tanult, de a 2008/9-es tanévre már nem jelentkezett. Tóásó Szovátán élő nővére, Edit, nyilatkozata szerint a két erdélyi fiatalembert egyértelműen Eduardo Rózsa-Flores vonta be a terrorista tevékenységbe – esetleg segítőként – hiszen a művészetkedvelő Magyarosi alkatilag sem volt alkalmas erre a tevékenységre, Tóásót pedig súlyos szívbetegsége miatt Romániában katonai szolgálata alkalmatlannak találtak, a magyarországi Nemzetvédelmi Egyetemen is civilként folytatta tanulmányait. A bolíviai hírügynökségek jelentése szerint és Tóásó Előd családja közlése alapján a magánzárkában tartott terroristák meglátogatására a hozzátartozók nem kaptak engedélyt, csak az ügyvédjükkel érintkezhetnek. Horvátország állami vezetői kéréssel fordultak Bolíviához annak érdekében, hogy a balkáni államnak adják ki a horvát állampolgár szombaton, április 18-án eltemetett holttestét...

*

CÉLKERESZTBE AZ INDIÁN ELNÖK

Bolívia „kommunista” elnöke, az ajmara indián Evo Morales fő céljai közé tartozik az őslakosok, az elszegényedett – a lakosság háromnegyedét képező kecsua, ajmara, guarani indiánok és a meszticek – jogainak kiszélesítése a földosztás és a gázbevételek újraelosztásának segítségével. Terveit azonban a bolíviai közösség 15%-át képviselő (a kreolok és a fehérek támogatását élvező) politikusok ellenzik, sőt, autonómia-törekvéseket fogalamaztak meg az elmúlt évben. A legutóbbi, 2008 augusztusában megrendezett népszavazás Moralest erősítette meg elnöki pozíciójában 67 százalékos többséggel. A Bolíviát szétszaggatni akaró válságra a többi dél-amerikai ország vezetői is rendkívüli figyelmet fordítottak az elmúlt hónapokban. Az UNASUR (az Egyesült Államoktól független kontinentális gazdasági közösség) is megerősítette, hogy Argentína és Brazília közvetlenül is érdekelt a válság megfékezésében, ugyanis a bolíviai középosztályt – a jelzett tizenöt százalékot – képviselő tüntetők, Morales ellenségei, azokban a gázvezetékekben is kárt akartak tenni, melyek biztosítják a két ország ellátását a bolíviai gázmezőkről. Rafael Correa ecuadori elnök is támogatásáról biztosította az indián elnököt, mondván: „A múlt nem ismétlődhet meg... Morales számíthat a latin-amerikai vezetők támogatására. Latin-Amerika nem engedheti meg a régió balkanizációját, felaprózódását... - majd a bolíviai ellenzéki elitre utalva hozzátette: nincs szükség újabb Pinochet-re.”

„Szüleimmel, testvéreimmel, Dionisioval és Mariával egy pici házban élünk. Heten voltunk, de csak hárman éltük meg azt a kort, amikor gügyögve, első lépéseinket próbálgatva botladoztunk asztaltól székig. Nem ritka sajnos ez a halálozási arány az olyan földművelő családoknál, mint amilyenek mi is voltunk – hiszen életvitelük és a nincstelenség nem gyermeknek való. Egy kunyhóban éltünk, nem volt több háromszor négy méternél. Egybenyitott nappali, konyha és hálószoba, ha egyáltalán szabad ilyen nevekkel illetni az egy légterű kis viskót. Szegények voltunk, mint mindenki arrafelé...” – avatta be élete kezdeti időszakába elnökké választása után az újságírókat. 1997-ben Evo Morales bekerült a parlamentbe, képviselő lett. A Szocialista Párt (MAS) színeiben, 2002-ben már az elnöki székért küzdött, de akkor vesztett. Négy nappal a választások előtt a bolíviai amerikai nagykövet felhívta az ország figyelmét arra, hogy „Ha megválasztják azt, akit szeretnének, Bolíviából kokainexportőr lesz, és ez veszélyezteti az Egyesült Államok eddig nélkülözhetetlen segítségét.” – Nem írható tehát a véletlen számlájára, hogy akkor – éppen a „jóindulatú” figyelmeztetés hatására és az anyagi támogatás megvonásának lehetőségét is figyelembe véve a választók a Szabad Bolívia Párt jelöltjét választották. 2005 karácsonyán tartott következő megmérettetésen elsőprő többséggel, a szavazatok 54% -nak megszerzésével Morales győzött – a kormánypárt a voksok 29%-át szerezte meg. Nem sokkal később az új elnök kiutasította az Egyesült Államok bolíviai elnökét az országból, ezzel és a felvázolt gazdasági tervei nyilvánosságra hozásával „veszedelmes kommunista” lett Washingtonban, a birodalmi demokrácia fővárosában.

*

MAGYARORSZÁG ÉS A „KÉNYES ÜGY”

Hazánk állami vezetői – nem kevésbé a parlamenti ellenzék – és a szélsőjobboldali pártok, szervezetek egymásnak ellentmondó leírásokat, kommentárokat juttatnak el tagjaikhoz, óráról órára kevesebbet beszélve a commandante (Eduardo Rózsa-Flores) szerepéről és múltjáról, mindinkább a politikailag vélelmezésük szerint kevésbé támadható erdélyi fiatalemberekről írnak, nyilatkoznak a magyarországi újságok.

A neonáci-hungarista szervezetek azt fejtegetik, hogy mivel Eduardo Rózsa-Flores anyja spanyol és „csak” az apja, Rózsa Györgyről ismert az, hogy zsidó volt – tulajdonképpen „árjának számít”. A zsidó szervezetek, a terrorkommandó parancsnoka nevének leírását mellőzve, úgy vélekednek: az ilyen, zsidó

identitású, személyek részvétele a szélsőjobboldali akciókban csak méginkább szítják az antiszemitizmust az országban. A szocialista párti képviselők és orgánumaik számára a commandante világforradalmár 1990 előtti tevékenysége és a Kommunista Ifjúsági Szövetségben betöltött kétségbevonhatatlan tagsága kényes. – A középutas MDF is többnyire hallgatásba burkolózik, hiszen az Antall-kormány két minisztere, Boross Péter és Jeszenszky Géza is közvetve érintett a Magyar Nemzetiszocialista Akciócsoportok (MNA) 1990 utáni tevékenysége kapcsán... Az 1998-2002 között kormányzati pozícióban volt ifjúdémokraták, a Fidesz MPSZ sem vonhatja ki magát ebből a piszkos ügyből, hiszen a nemzetiszocialista akciócsoportok a tudtukkal lényegültek át Magyar Nemzeti Arcvonallá (MNA) majd lettek a Székely Légióhoz hasonlóan „sportklub”, vagyis Vándorsólyom Turisztikai Egyesület...

Santa Cruz, 2009. április 20.